

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ

Απόκομμα

17. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

Ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

7^{ΟΝ}

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Δύο ἐρωτευμένοι νέοι, ὁ Φρουμέντιος καὶ ἡ Ἰωάννα πηγαίνουν στὸ μοναστήρι τῆς Φούδας. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ παραμονὴ τῆς νέας μὲ τὸν ἄνδρα ἦτο ἀδύνατος ὁ Φρουμέντιος τὴν συμβουλεύει στὸ δρόμο νὰ φορέσῃ ἕνα ῥάσο σὰν τὸ δικό του. Ἡ Ἰωάννα δέχεται καὶ τὸ τέχνασμα ἐπιτυχάνει.

Καίεὶ ἀπὸ τοὺς τροφίμους τοῦ μοναστηριοῦ δὲν ὑποψιάζεται ὅτι ὁ «ἀδελφὸς Ἰωάννης» εἶνε... γυναῖκα. Κάποια μέρα ὁμως, ὕστερα ἀπὸ ἐπτὰ χρόνια, ἀνακαλύπτεται ἡ ἀπάτη καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἀναγκάζονται νὰ δραπτεῖν.

Εἶδαμε πῶς ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Φρουμέντιος ἐφυγαν ἀπὸ τὸ μοναστήρι τῆς Φούδας. Ὁ Ροΐδης, πρὶν ἐξιστορήσῃ τίς νέες περιπέ-

τειες τῆς ξανθῆς «ἡρωίδος» του, ἐξηγεῖ τὸν λόγο γιὰ τὸν ὅποιον συχνά, μέσα στὴν ἱστορία τῆς Ἰωάννας, παραθέτει καὶ ἄλλα σκάνδαλα ρασοφόρων.

«Παιδιόθεν—λέγει—ἠγάπων τὴν χημεῖαν· τὸ δὲ βιβλίον μου τοῦτο εἶνε χημικὴ τις μόνον ἀνάλυσις τοῦ θρησκευτικοῦ οἴνου, δι' οὗ οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως ἐποτίζοντο κατὰ τὸν μεσαῖωνα ὑπὸ ρασοφόρων καπῆλων...»

Καὶ τώρα ἄς παρακολουθήσουμε τοὺς δύο ἐραστὰς καθ' ἑαυτὰ στὸ γαῖδουράκι των. Ποῦ ἐπῆγαν; Φυσικὰ σχέδιο καταστρωμένον δὲν εἶχαν. Ὁ κόσμος εἶνε μεγάλος. Κάπου θὰ βρισκόταν μιὰ ἡσυχὴ γωνιά κι' ἐκεῖ θὰ ἔστηναν τὴν φωλιὰ τους. Ἡ Γερμανία, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, περνοῦσε δύσκολες στιγμῆς.

Οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ

εὐσεβοῦς, ἦσαν καθημερινοί. Ἡ πείνα καὶ τὸ κρύο τυραννοῦσαν τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν σύντροφό της, «ἦλθε δὲ ἡμέρα καθ' ἣν ἀτενίζοντες μετὰ φθόνου τοὺς θῶας σπαράσσοντας τὰ πτώματα στρατιωτῶν τινῶν τοῦ Λοθαρίου, ἐνῶ ἡ πείνα ἐσπάρασσε κακείνων τὰ σπλάγχνα, ἐδικαίωσαν σχεδὸν τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ Χρυσίππου, διδάσκοντος μεταξὺ τῶν ἄλλων τοὺς μαθητὰς ὅτι ἐν ἐλλείψει ἄλλης τροφῆς εἶνε θεμιτὴ καὶ ἡ νεκροφαγία».

Παρ' ὅλες ὁμως αὐτὰς τίς κακοχίτας ἡ Ἰωάννα δὲν ἔχανε τὸ θάρρος της. Οὔτε στεναγμός, οὔτε παράπονον ἐβγήκεν ἀπὸ τὰ ὠχρὰ χεῖλη της, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυα τοῦ Φρουμέντιου. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἀφοῦ ἐπέρασαν τὰ χιονοσκεπασμένα βουνὰ τῆς Βαυαρίας καὶ τὴν λίμνην τῆς Κωνοταντίας, εὗρηκαν τέλος στὴ

γη φιλόξενη στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γάλλου. Ἀλλὰ καθὼς ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ, κάποιος καλόγηρος, βλέποντας μὲ προσοχὴ τὴν Ἰωάννα, παρετήρησεν ὅτι τὰ αὐτιά της εἶχαν τρυπίτσες. Ἀμέσως ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος τύπος κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Καὶ ἡ Ἰωάννα «φοβουμένη τὰς περαιτέρω ἀνακαλύψεις καὶ ἀπαιτήσεις τοῦ Ὁσίου Πατρός», ἔπεισε τὸν Φρουμέντιο νὰ φύγουν τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

**

Ἔτσι καὶ πάλιν ἄρχισαν αἱ περιπλανήσεις τῶν ἐρωτευμένων καλογηρῶν. Ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γάλλου ἐπῆγαν στὴν Τίγυρο, ἀρχαίαν πόλιν τῆς Ἐλβετίας, «ὀνομαστήν διὰ τὴν δύναμιν τῶν κατοίκων καὶ τοῦ ρακίου της», κατόπιν ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Λυκέρνην καὶ ἄλλας πόλεις. Σ' ἕνα πλοιαρίο, πού τοὺς μετέφερε στὴ Λυών, ὑπῆρχαν δοῦλοι χριστιανοί, τοὺς ὁποίους Ἐβραῖοι ἐμποροὶ ἤθελαν νὰ τοὺς πωλήσουν στοὺς Σαρακηνοὺς τῆς Ἰσπανίας.

Μαζὺ μὲ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ πλοιαρίου βρισκότανε κι' ἕνας γέρος Ραββῖνος, καλούμενος Ἰσαχάρ, ὁ ὅποιος γιὰ νὰ διασκεδάσῃ στὸ ταξεῖδι ἐπεχείρησε νὰ προσηλυτίσῃ τοὺς νεαροὺς καλόγηρους. Καὶ διηγεῖτο ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο «ἐπιτήδειος γόης», πού ἀχθὲν τὴν βασιλευργία ἀπὸ